

Ingrid Augstenová

Ingrid Augstenová se narodila 11. února 1940 do německé rodiny v Lučanech nad Nisou. Její tatínek měl sklářskou dílnu vedle domu, kde mu pomáhala i jeho žena.

Tatínek ze zdravotních důvodů nemusel na frontu. Jediné co se jich dotklo, byl odchod jejich bratrance. Odsun se jich také nijak nedotkl, protože tatínek byl odborník a dědeček sociální demokrat.

Když v roce 1947 začala Ingrid chodit do školy, neuměla česky a neměla to lehké. Naštěstí měl její učitel pochopení a uměl německy.

V roce 1948 se jejich rodný dům někomu zalíbil a celá rodina se musela vystěhovat do malého bytu v podkroví. Tatínek tak přišel o firmu a Ingrid o svá zvířata a velkou zahradu s houpačkou. Po přestěhování se jim shodou okolností novou paní domácí stala bývalá pradlena jejich babičky, která jim to dala pocítit. V domě muselo být čisto a klid.

V novém bytě bylo Ingrid každý večer špatně, ale se sestrou to tajily. Asi to bylo tím, že se jí změnil celý život.

Tatínek pracoval na druhé straně obce a maminka se sestrou jezdily pracovat do Jablonce. Ingrid tak začala svá dobrodružství a zkoumala staré opuštěné domy. A díky tomu získala vztah ke starým stavbám a oboru své budoucí práce.

Po základní škole a studiích na jabloneckém Gymnáziu U Balvanu šla Ingrid na Stavební průmyslovou školu do Hradce Králové. Odtud dostala umístěnku do Ústí nad Labem. Kde začala pracovat pro nově zřízenou organizaci pro ochranu památek a přírody. Po roce přesídlila do Liberce. Později začala pracovat jako odborný pracovník památkové péče až do roku 2006 ve firmě Stavoprojekt. Pracovala i na významných památkách.

Dohlížela na opravu kostela v Mostě, poté co byl přesunut. Podílela se na opravě rotundy na Řípu a opravě hradu Grabštejn. Také dohlížela na opravu různých domů v Železném Brodě. A když se přestěhovala do Úštěku, zasloužila se o záchranu místní synagogy.

Jejím největším koníčkem bylo horolezectví. Jejím idolem byl dobrodruh Gustav Ginzel. V horolezeckém oddíle také potkala svého budoucího manžela.

V srpnu 1968, hned druhý den po okupaci vojsky Varšavské smlouvy, bez domluvy s rodinou sbalila nejnnutnější věci a odjela se svým synem do Chebu, a pak prvním vlakem do Německa, kde v té době žil její otec. Na hranicích je pouštěli všechny bez jakékoliv kontroly. Nakonec se však po měsíci po skončení dovolené vrátila domů a nikdy toho nelitovala.